

Μαγιάτικο μεσημέρι Πέμπτης...

Η εκκωφαντική ησυχία του μεσημεριού ταράζεται από τον ψυχρό αέρα που πέφτει βίαια επάνω μας. Η φύση ολόγυρα προσπαθεί να μετριάσει το αρνητικό αίσθημα της ορμής του, καθώς τον στολίζει με στεφάνια λουλούδια από νότες πουλιών...

Ο ουρανός του Θεού μοιάζει με το πέρασμα του Μωσή στην Ερυθρά Θάλασσα... Εκεί που είναι σφαλισμένος με γκρίζα απειλητικά σύννεφα, εκεί δίδεται θεία εντολή και δημιουργείται ένα ολιγόλεπτο πέρασμα βλέμματος, μιας νηνεμίας... Μέσα εκεί, στη ρωγμή τ' ουρανού, διακρίνεται ξεκάθαρα, μεγαλόπρεπα, ο ναός του Αϊ Γιώργη.

Επιτακτική ανάγκη να προλάβουμε να τον δούμε, πριν κλείσει ο Θεός το πέρασμα του ουρανού... Από όποια οπτική γωνία κι αν κοιτάξεις στο Ψυχικό, θα μπορείς να ευθυγραμμίσεις το βλέμμα σου στον διηλεκώς φωτοβόλο Σταυρό του Αγίου, εναποθετημένο στον κοίλο τρούλο, ασπίδα χρόνων του Νέου Ψυχικού, εκεί που η γη του προφυλάσσεται από τις αδυναμίες τ' ουρανού, εκεί ο Άγιος ανοίγει την ομπρέλα του ναού του να μας προφυλάξει από τις αδυναμίες των ανθρώπων.

Η ρωγμή τ' ουρανού όμως κλείνει πάλι, καθώς τα τεράστια νερά κύματα αναγκάζουν τη ψυχή να τρέξει τόσο δυνατά... Ξυπόλυτη, με στραμμένο το πρόσωπο του φόβου στον τρούλο του ναού που αχνοφαίνεται. Καταφέραμε να περάσουμε! Έγιναν Ερυθρά οι δρόμοι του Ψυχικού... κι εμείς... με την ελπίδα, ότι την ίδια στιγμή κάθε αύριο, θ' ανοίγει ο Θεός το πέρασμα να βλέπουμε τον Αϊ Γιώργη για λίγο, απόμακρα, από κάθε οπτική γωνία του Ψυχικού μας, και μετά... το κάθε μετά θα σφαλίζεται στα μάτια μας, μετρώντας αντίστροφα από το μεσημέρι της τότε Πέμπτης...

Αλεξάνδρα